

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 145/20
Luxemburg, 24 noiembrie 2020

Hotărârea în cauzele conexate C-225/19 și C-226/19
R.N.N.S. și K.A./Minister van Buitenlandse Zaken

Un stat membru care adoptă o decizie de respingere a unei cereri de viză „Schengen” ca urmare a unei obiecții formulate de un alt stat membru trebuie să indice, în această decizie, identitatea statului membru în cauză, precum și motivul de refuz specific întemeiat pe această obiecție, însoțit, dacă este cazul, de motivele obiecției menționate

Un resortisant egiptean, cu reședința în țara sa de origine (cauza C-225/19), și o resortisantă siriană, cu reședința în Arabia Saudită (cauza C-226/19), au formulat cereri de viză „Schengen”¹ la Minister van Buitenlandse Zaken (ministrul afacerilor externe, Țările de Jos, denumit în continuare „ministrul”), pentru a-i putea vizita pe membri ai familiilor lor respective, care aveau reședința în Țările de Jos. Cu toate acestea, cererile lor au fost respinse și, în conformitate cu Codul de vize, această respingere le-a fost comunicată prin intermediul unui formular standard², care cuprinde 11 căsuțe ce trebuie bifate în funcție de motivul reținut. În speță, dat fiind că a fost bifată a șasea căsuță, respingerea cererilor de viză se explica prin faptul că persoanele interesate au fost considerate o amenințare pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unui stat membru³. Această respingere a cererilor de viză era urmarea unor obiecții formulate de Ungaria și de Republica Federală Germania, consultate în prealabil de autoritățile neerlandeze în cadrul procedurii prevăzute de Codul de vize⁴. Cu toate acestea, în formular nu a fost oferită persoanelor interesate nicio precizare cu privire la identitatea respectivelor state membre, cu privire la motivul de refuz exact reținut dintre cele patru posibile (amenințare pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale) ori cu privire la motivele pentru care au fost considerate o astfel de amenințare.

Persoanele interesate au introdus o contestație la ministru, care a fost respinsă. Ele au formulat atunci o cale de atac⁵ la Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (Tribunalul din Haga, cu sediul în Haarlem, Țările de Jos), susținând printre altele că nu au beneficiat de protecție jurisdicțională efectivă, dat fiind că le-a fost imposibil să conteste aceste decizii pe fond. Instanța menționată a decis să adreseze Curții întrebări referitoare, pe de o parte, la motivarea pe care trebuie să o cuprindă o decizie de respingere a unei cereri de viză, atunci când această respingere este justificată de o obiecție formulată de un alt stat membru, precum și, pe de altă parte, la posibilitatea de a supune acest motiv de respingere unui control jurisdicțional, în cadrul căii de atac împotriva deciziei de respingere a unei cereri de viză, și la întinderea unui asemenea control.

Aprecierea Curții

¹ Viză pentru tranzit sau pentru șederi preconizate pe teritoriul statelor membre care nu depășesc trei luni într-o perioadă de șase luni. Această viză este eliberată de un stat membru, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (JO 2009, L 243, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 (JO 2013, L 182, p. 1) (denumit în continuare „Codul de vize”).

² Formular care figurează în anexa VI la Codul de vize și care este prevăzut la articolul 32 alineatul (2) din acest cod.

³ Motiv de refuz prevăzut la articolul 32 alineatul (1) litera (a) punctul (vi) din Codul de vize.

⁴ Procedură de consultare prealabilă prevăzută la articolul 22 din Codul de vize.

⁵ Cale de atac prevăzută la articolul 32 alineatul (3) din Codul de vize.

În primul rând, Curtea statuează că statul membru care a adoptat o decizie de respingere a unei cereri de viză ca urmare a unei obiecții formulate de un alt stat membru trebuie să indice, în această decizie, identitatea acestui din urmă stat membru, precum și motivul de refuz specific întemeiat pe această obiecție, însoțit, dacă este cazul, de esența motivelor obiecției menționate.

În această privință, Curtea subliniază că caracteristicile unei căi de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de viză trebuie să fie determinate în conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care garantează dreptul la o cale de atac efectivă. Or, în temeiul acestuia, persoana interesată trebuie să poată cunoaște motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa. Pe de altă parte, Curtea reține că, chiar dacă motivarea care corespunde celei de a șasea căsuțe din formularul standard este predefinită, autoritatea națională competentă este obligată să indice informațiile necesare în rubrica intitulată „Observații”. În plus, Curtea arată că există un nou formular standard în care diferitele motive de refuz posibile, menționate în trecut în mod nediferențiat, sunt în prezent diferențiate unele de altele⁶.

În al doilea rând, Curtea statuează că instanțele statului membru care a adoptat o decizie de respingere a unei cereri de viză ca urmare a unei obiecții formulate de un alt stat membru nu pot examina pe fond legalitatea acestei obiecții. Prin urmare, statul membru care adoptă o decizie de respingere a cererii de viză trebuie de asemenea să precizeze, în această decizie, autoritatea căreia solicitantul i se poate adresa pentru soluționarea căilor de atac disponibile în această privință în statul membru care a formulat o obiecție.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a subliniat mai întâi că, desigur, controlul jurisdicțional efectuat de instanțele statului membru care a luat decizia de respingere a cererii de viză are ca obiect examinarea legalității acestei decizii. Totuși, autoritățile naționale competente beneficiază, cu ocazia examinării cererilor de viză, de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește condițiile de aplicare a motivelor de refuz prevăzute de Codul de vize și evaluarea faptelor relevante. Controlul jurisdicțional al acestei marje de apreciere se limitează, așadar, la a verifica dacă decizia atacată se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă și la a se asigura că aceasta nu este afectată de o eroare vădită. În această privință, atunci când respingerea cererii de viză este justificată de faptul că un alt stat membru s-a opus eliberării sale, aceste instanțe trebuie să aibă posibilitatea de a se asigura că procedura de consultare prealabilă a celorlalte state membre prevăzută de Codul de vize a fost aplicată în mod corect, în special de a verifica dacă solicitantul a fost identificat în mod corect ca fiind vizat de obiecția în cauză. În plus, instanțele respective trebuie să poată verifica faptul că garanțiile procedurale, precum obligația de motivare, au fost respectate. În schimb, controlul pe fond al obiecției formulate de un alt stat membru este de competența instanțelor naționale ale acestui alt stat membru.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

⁶ Anexa III la Regulamentul (UE) 2019/1155 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 de modificare a Regulamentului nr. 810/2009 (JO 2019, L 188, p. 25).